

по юнакъ отъ него. Видишъ ли този ятаганъ
(всегда ножа си) на хиляди геури е пенилъ
жръвѣтъ, ишъ алла!! и неговата кръвъ ще исине.

Хасанъ— Ишъ алла.

ЯВЛЕНИЕ II.

Горитѣ, нѣколко Турци (които водятъ за-
робени Българи)

Юмеръ— (сочи Българитѣ и ухилено). Ето
мойте дапи какъ водятъ изловенитѣ геури.

Хасанъ— (съ ножъ въ ржжж, отгортъ имъ).
Ахъ динини имжжжж геуру! (на Юмера) Оста-
ви на менѣ азъ да си ги изколя до единъ.

(Въ това врѣме Българитѣ ся теглятъ, а
Турцитѣ ги мушкатъ яростно).

Юмеръ— Юкъ!... остави ги. Азъ тѣхъ ще ги
извържа, та ще ги проводя на Зинанъ Паша.

Хасанъ— Ба не! по добръ да ги помжчимъ
на ако ся врѣкжтъ да ся потурчатъ, да имъ
простимъ живота; иначе азъ искамъ да навървя
ножа си съ проклѣтата кръвъ на тѣзи кефири!

Юмеръ— Йокъ!!, азъ тѣхъ ще ги пратя на
пашжж та той каквото ще да ги прави (На
другитѣ Турци) обковѣте ги въ желѣза.

(Тургатъ имъ желѣза)

Хасанъ— Бардашимъ Юмеръ, дай ми баринъ
единъ геуринъ да разсѣжж, колкото да си на-
кървавя ятагана (дръпа одного отъ Българи-
тъ). Ахъ! геуръ, кяфиръ!

Юмеръ— Стой

Хасанъ— Холамъ Юмеръ, остави мя

Юмеръ— Не бива ти казвамъ.

Хасанъ— (отпускаго) Ахъ!... не мя оставишъ
да убия баринъ единъ душманинъ.

Юмеръ— Душманитѣ не сж ся свършили.
Ето гората Ходи, търси, намѣри и убий. А не